

Sygn. akt II Ca 469/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dydo

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę 35.520 zł

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt I C 2686/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 1.200 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 469/15 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:00.000]

Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 roku w Świdnicy, na rozprawie sprawy z powództwa A. B. przeciwko M. M. o zapłatę 35.520 złotych na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 10 marca 2015 roku, sygnatura akt I C 2686/13 orzeka - punkt pierwszy - oddala apelację; punkt drugi - zasądza od powódki na rzecz pozwanej 1.200 złotych kosztów postępowania apelacyjnego. Można usiąść Sąd wygłosi uzasadnienie od wyroku.

[Sędzia sprawozdawca 00:00:43.807]

Sąd Okręgowy, rozpoznając apelację, oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego, a ponadto ustalił. Działka numer (...) została nabyta przez pozwaną w styczniu 2009 roku, w celach inwestycyjnych, z zamiarem jej dalszej sprzedaży. Pozwana po nabyciu działki była na niej około 4, 5 razy. Nie korzystała z niej, nie prowadziła na niej

żadnych inwestycji ani w żaden inny sposób nie ograniczała prawa powódki do korzystania ze znajdującej się na jej działce drogi. Na działce pozwanej rosły tylko drzewa i krzewy. Działka została przez pozwaną sprzedana jesienią 2013 roku (postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 2 stycznia 2009 roku sygnatura I Co 2363/04 - karta 63, zeznania pozwanej - karta 116,117). Sąd Okręgowy - rozważając całość tak poczynionych ustaleń faktycznych zważył, co następuje. Apelacja powódki jest pozbawiona jakichkolwiek uzasadnionych podstaw. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że, niezależnie od tego czy pozwana miałaby być posiadaczem samoistnym nieruchomości (czy jej części) powódki, czy też korzystać z niej w sposób uzasadniający roszczenie skarżącej na podstawie artykuł 230 kodeksu cywilnego, to bez wątpienia pierwszą przesłanką zasadności takiego roszczenia musi być jednak korzystanie z rzeczy, którego w sprawie, wbrew drugiemu zarzutowi apelacji, A. B. w odniesieniu do pozwanej nie wykazała. Brak jest bowiem w zebranych materiale dowodowym jakichkolwiek dowodów, które na takie korzystanie pozwanej z nieruchomości powódki by wskazywały. Przeczą przy tym takiemu stanowi rzeczy zeznania pozwanej, które są zgodne z jej twierdzeniami, z których wynika, że działka numer (...) została przez nią nabyta w styczniu 2009 roku w celach inwestycyjnych oraz z zamiarem dalszej jej sprzedaży i pozwana po nabyciu działki była na niej około 4, 5 razy, nie korzystała z niej, nie prowadziła na niej żadnej inwestycji ani w żaden inny sposób nie ograniczała prawa powódki do korzystania ze znajdującej się na działce drogi, a nadto na działce pozwanej rosły tylko drzewa i krzewy i została ona przez nią sprzedana jesienią 2013 roku. Fakt korzystania przez pozwaną z działki nie wynika również z dołączonego do pozwu jej pisma z 23 lipca 2012 roku. Powódka, po pierwsze, bowiem nie dołączyła już jej pisma, na które wskazywane pismo pozwanej stanowiło odpowiedź, a nadto pismo pozwanej koncentruje się nie na fakcie korzystania z działki powódki czy jego braku, a na analizie faktu niewystępowania między stronami jakiegokolwiek stosunku zobowiązaniowego, jak i kwestionowanie kosztów utrzymania drogi, i administrowanie jej. Powódka natomiast, oferując dowód z własnych zeznań (karta 75), między innymi na okoliczność sposobu korzystania z nieruchomości przez pozwaną, w tym z wykorzystaniem drogi będącej własnością powódki, pomimo dwukrotnego wezwania na rozprawę pod rygorem pominięcia dowodu z jej zeznań (na adres wskazywany przez pełnomocnika - karta 70), nie stawiała się na żadnej z rozpraw. Ze wskazanych zatem względów, gdy powódka nie wykazała korzystania przez pozwaną z nieruchomości skarżącej, a za takie z pewnością nie mogło być uznane przebywanie na niej około 4, 5 razy w okresie 5 lat posiadania przez M. M. prawa do jej działki, za całkowicie niezasadny, a po części nawet bezprzedmiotowy, należało uznać pierwszy z zarzutów apelacji powódki. Trudno jest bowiem przyjąć, aby przy pomocy wiedzy specjalnej biegłego miał zostać określony zakres korzystania przez pozwaną z działki skarżącej, w sensie jego częstotliwości i sposobu, gdy jednocześnie powódka nie zaoferowała na tę okoliczność jakichkolwiek innych miarodajnych dowodów. Wobec więc bezzasadności żądania skarżącej, co do zasady, bezprzedmiotowy był jej zarzut, co do nie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości należnego jej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwaną z jej nieruchomości. Z tych też przyczyn, gdy zarzuty apelacji w żaden sposób nie podważyły trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, apelacja ta, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu. Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie artykułu 385 kpc, oddalił apelację, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł w myśl z artykułu 98 paragraf 1 i 3 w związku z artykułem 391 paragraf 1 kpc. (...)

(...)

(...)

[koniec części 00:04:41.000]